

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K.

Dato: 2. maj 2007
Kontor: Politikontoret
Sagsnr.: 2007-150-0406
Dok.: TPE41002
+ bilag

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 292, som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 10. april 2007 (Alm. del).

Lene Espersen

/

Lene Volke Roesen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 292 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Hvilke overvejelser gør ministeren sig vedrørende en forbedring af retsbeskyttelsen af kvinder, som udsættes for vold og trusler om vold fra tidligere ægtefæller og samlever m.v.? Ministeren bedes herunder redegøre for:

- Anvendelsen af overfaldsalarmer, herunder omfanget af overfaldsalarmer, overfaldsalarmernes praktiske betydning og politiets prioritering af dette område.
- Reglerne for tilhold, herunder om reglerne bør udvides f.eks. således, at betingelserne for at meddele tilhold lempes, at det bliver muligt at give et tilhold, som indebærer, at den pågældende person ikke må opholde sig inden for en bestemt afstand fra f.eks. den berørte persons bolig m.v., samt at straffen for at overtræde et tilhold skærpes.
- Politiets prioritering af anmeldelser af trusler om vold fra tidligere ægtefæller og samlever m.v.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet følgende udtalelse fra Rigspolitiet, hvortil jeg kan henholde mig:

”Rigspolitiet fik i 2003 etableret et landsdækkende system til overvågning af særlige mobiltelefoner, som politiet kan udlevere til voldsramte kvinder mv.

De omtalte særlige mobiltelefoner er udstyret med en stedpositionering (GPS), som ved rigtig anvendelse kan aktiveres, hvis brugeren finder behov herfor. Brugere af disse særlige telefoner kan få en hurtig og umiddelbar kontakt til politiet, og politiet får via GPS'en en angivelse af, hvorfra der ringes op.

Rigspolitiet følger løbende op på ordningen om udlevering af den særlige type ”overfaldsalarm” til voldstruede kvinder. Denne opfølgning har vist, at politiet råder over et tilstrækkeligt antal telefoner til at dække efterspørgslen, og Rigspolitiet vil fortsat sikre, at antallet af telefoner svare til behovet. I den forbindelse kan det nævnes, at Rigspolitiet er ved at afprøve en ny og teknologisk set bedre og mere driftsikker telefon.

Samlivsrelateret vold og trusler herom er et område, som politiet har fokus på, og anmeldelser vedrørende denne type forbrydelser prioriteres højt af politiet.

Rigsadvokaten har i meddelelse nr. 5/2000 af 31. august 2000 fastlagt nærmere retningslinier for efterforskningen og rets-

forfølgningen af sager om vold i parforhold.

Det fremgår af meddelelsen, at spørgsmålet om, hvorvidt politiet indleder efterforskning eller ej, ikke alene må bero på den forurettede, der kan være kuet eller afhængig af den anden part. Forhold kan f.eks. også komme til politiets kendskab i anledning af tilkald til husspektakler og lignende. Endvidere kan det være af særlig betydning, at politiet hurtigst muligt får dokumenteret forurettedes eventuelle skader. Endelig bør tiltalerejsning som udgangspunkt ikke undlades, alene fordi det formodes, at forurettede under en straffesag vil nægte at afgive vidneforklaring i henhold til retsplejelovens § 171, stk. 1, vedrørende partens nærmeste. I disse tilfælde må det overvejes, om sagen kan gennemføres til domfældelse på grundlag af de øvrige beviser i sagen.

Det fremgår tillige af meddelelsen, at politiet skal vejlede den forurettede om muligheden for advokatbistand, muligheden for erstatning, muligheden for at henvende sig til en offerrådgivning samt vejlede forurettede om, at sigtede eventuelt kan meddeles tilhold, jf. straffelovens § 265. Endelig bør politiet i nogle tilfælde yde forurettede bistand til at komme under lægebehandling og i visse tilfælde henvise forurettede til et krisecenter eller lignende.

Tilhold (advarsel) udstedes med hjemmel i straffelovens § 265. Efter denne bestemmelse kan politiet meddele en person advarsel mod at krænke en andens fred ved at trænge sig ind på vedkommende, forfølge vedkommende med skriftlige (eller telefoniske) henvendelser eller på anden lignende måde forulempe ham eller hende.

Justitsministeriet har ved cirkulære af 12. februar 1990 fastsat nogle nærmere administrative retningslinier for politiets behandling af sager vedrørende polititilhold. Formålet med disse administrative retningslinier er at samle reglerne om politiets behandling af disse sager af hensyn til overskueligheden og den ensartede behandling af sagerne. Det tilstræbes i den forbindelse, at den administrative praksis i sager om meddelelse af advarsler tilrettelægges således, at denne mulighed for at beskytte forurettede udnyttes bedst muligt. Som følge heraf fremhæves det, at politiet ikke bør være for tilbageholdende med at give tilhold, når det f.eks. begæres af personer, der har været udsat for voldtægt, grovere vold, eller trusler efter straffelovens § 266. Ligeledes bør politiet i tvivlstilfælde ikke være for tilbageholdende med at meddele en advarsel.

De materielle betingelser for at meddele en advarsel fremgår ikke af straffeloven, og afgørelsen beror derfor i vidt omfang på politiets skøn. Afgørelserne skal således træffes på grundlag af en konkret vurdering af samtlige faktiske og retlige

forhold, der indgår i sagen. De konkrete sager kan være af meget forskellig karakter, og der kan derfor alene fastsættes enkelte vejledende retningslinier for skønnet.

Meddelelse af en advarsel forudsætter, at indklagede allerede har gjort sig skyldig i en eller flere krænkelser af den karakter, som omfattes af advarslen. Det er således ikke tilstrækkeligt, at det befrygtes, at der vil ske krænkelser, men det er på den anden side ikke nødvendigt, at episoder har været anmeldt til eller efterforsket af politiet.

Fredskrænkelserne kan efter omstændighederne indebære overtrædelser af andre bestemmelser i straffeloven. Krænkelserne har imidlertid ofte karakter af henvendelser, der ikke i sig selv er strafbare eller truende, foruroligende, fornærmelige, fysisk forulepende eller lignende. I sådanne tilfælde, hvor det hovedsageligt er henvendelsernes antal, der bevirker, at de opleves som ubehagelige eller forstyrrende, skal der i almindelighed foreligge flere fredskrænkelser, der er foregået over en vis periode, førend tilhold meddeles. Der kan desuden tages hensyn til sandsynligheden for, at krænkelserne fortsætter, hvis der ikke gribes ind.

En enkelt ophidset episode vil som oftest ikke udgøre et tilstrækkeligt grundlag for at meddele en advarsel, medmindre det er af betydelig grovhed. Hvis forurettede nærer frygt for, at gerningsmanden vil vende tilbage, bør der ikke stilles for strenge krav med hensyn til vurderingen af sandsynligheden herfor.

Meddelelse af en advarsel forudsætter, at parterne ikke allerede har fundet sammen igen eller ventes at ville gøre det, og at der således fortsat antages at kunne forekomme krænkelser, der kan danne grundlag for, at man fra det offentliges side direkte modarbejder kontakt mellem dem. Om denne betingelse er opfyldt, afgøres på grundlag af en vurdering af samtlige faktiske og retlige forhold, der indgår i den pågældende konkrete sag. Det er således ikke udelukket at meddele en advarsel i tilfælde af, at der f.eks. i et ægteskab ikke er indgivet separations- eller skilsmissebegæring, at samlivet på gerningstidspunktet ikke var ophævet, eller at indklagede har samværsret med børn, der bor hos forurettede. Også i denne forbindelse vil krænkelsernes grovhed kunne tillægges betydning. Det er derimod en afgørende forudsætning, at parternes samliv er ophørt på det tidspunkt, hvor advarslen meddeles.

Politiet bør være opmærksom på muligheden for at inddrage de sociale myndigheder i advarselssager, således at der ydes en aktiv og socialt orienteret bistand til parterne på et så tidligt tidspunkt som muligt. Politiet bør således efter omstæn-

dighederne opfordre parterne til at henvende sig til de sociale myndigheder eller eventuelt af egen drift orientere disse myndigheder om sagen.

Sager angående meddelelse af en advarsel bør – navnlig af hensyn til forurettede – behandles med fornøden hurtighed og effektivitet.

Advarsler kan efter omstændighederne begrænses til bestemte former for henvendelser til forurettede.

For så vidt angår antallet af tilholdssager, jf. straffelovens § 265, i perioden 2000 – 2006 kan følgende oplyses:

	Begæringer om tilhold	Meddelt tilhold
2000	1.703	567
2001	1.742	491
2002	1.739	565
2003	1.734	463
2004	1.540	419
2005	1.442	462
2006	1.279	420

Der er ikke i straffelovens § 265 hjemmel til at meddele en person en advarsel om ikke at indfinde sig på et nærmere bestemt geografisk område, og der synes ikke umiddelbart at være et politimæssigt behov for at udvide straffelovens bestemmelse på dette punkt, idet rammerne for formuleringen af det enkelte tilhold er forholdsvis fleksible.

Overtrædelse af en advarsel i henhold til straffelovens § 265 straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, og advarslen har gyldighed i 5 år. I relation til en eventuel skærpelse af straffen skal det bemærkes, at strafferammen senest blev hævet i 2004.

Den 1. juli 2004 trådte lov om bortvisning og beføjelse til at meddele tilhold mv. i kraft. Loven giver politiet mulighed for at bortvise en voldelig eller truende person fra hjemmet i op til fire uger med mulighed for forlængelse i op til fire uger ad gangen, idet politiet samtidig med en afgørelse om bortvisning underretter de sociale myndigheder.

I medfør af bortvisningslovens § 12 kan politiet meddele et tilhold efter straffelovens § 265 uden anmodning fra den forulempede.

Det kan endvidere oplyses, at Rigspolitiet har påbegyndt udarbejdelsen af en handlingsplan for, hvordan politiet i samarbejde med andre relevante myndigheder kan styrke indsatsen med henblik på at forebygge jalousidrab og andre alvorlige samlivsrelaterede forbrydelser.

Som led i dette arbejde overvejer Rigspolitiet mulighederne for et udbygget samarbejde mellem politi, sociale myndigheder og sundhedsvæsen for at sikre dels en effektiv udveksling af oplysninger vedrørende sager, hvor der er mistanke om, at en alvorlig samlivsrelateret forbrydelse vil blive begået, dels at relevante støttetiltag og hjælpeforanstaltninger iværksættes i forhold til potentielle gerningsmænd og ofre.

I forbindelse med udarbejdelsen af handlingsplanen har Rigspolitiet identificeret fem fokusområder, der indgår som centrale elementer i handlingsplanen:

- Underretning af politiet om sager, der kan udvikle sig til samlivsrelaterede forbrydelser.
- Inddragelse af repræsentanter for sociale myndigheder og sundhedsvæsen i politiets behandling af samlivsrelaterede sager, også selv om der endnu ikke er begået et strafbart forhold.
- Effektiv anvendelse af reglerne om bortvisning m.v.
- Hensigtsmæssig beskyttelse og rådgivning af potentielle ofre.
- Tilvejebringelse af sagkundskab og ekspertise, der kan stilles til rådighed for politikredsene.

Rigspolitiet har indbudt de sociale myndigheder og sundhedsvæsenet til drøftelser om mulighederne for et udbygget samarbejde, og Rigspolitiets handlingsplan forventes at foreligge i løbet af foråret 2007.”